

Ik ben een feministe, psycholoog en pedagoog die oa heeft gewerkt in de hulpverlening bij seksueel geweld, in het voorkeursbeleid voor specifieke groepen in het personeelsbeleid (wat nu 'diversiteit en inclusie' is, alleen zonder de ingangs- en doorstromingseisen op te geven voor 'lived experience' en 'minority stress theorie'). Als psycholoog heb ik o.a. gewerkt met kinderen en volwassenen met genderproblematiek, waaronder desisters en detransitioners, en soms ook met hun familieleden.

Ik geef daarnaast ook sporttraining in een bij uitstek inclusieve sport, namelijk acrobatiek. Al deze verschillende factoren zorgen dat ik sterk geïnteresseerd ben in het thema 'integere sport' en mn in de aspecten die te maken hebben met eerlijke kansen en veiligheid. Onder dat laatste thema valt o.a. het lopen van onnodig extra risico in de sport, mobbing, verbaal, fysiek, en seksueel geweld en intimidatie.

Daarom heb ik de laatste jaren een aantal studiedagen van NOC*NSF en van Centrum Veilige Sport Nederland bezocht, zowel over grensoverschrijdend gedrag als over inclusie van LHBTIQA+ personen.

Wat ik daar aantrof verontrustte mij.

Het lijkt wel of we qua beleid achteruit zijn gehold de afgelopen decennia. Vroeger gaf wetenschappelijke informatie over de verschillen tussen mannen en vrouwen (in bv biologische, psychologische, maatschappelijke, juridische, en economische factoren) ons een stevige basis om beleid op te maken en uit te voeren. Om maar iets te noemen: sekse is niet alleen een belangrijke variabele als het gaat om eerlijke kansen (sportcategorieën gebaseerd op sekse, en ook op leeftijd, zijn de norm), maar het is ook een belangrijke factor in zowel daderschap als in slachtofferschap bij geweldsmisdrijven. Een overgrote meerderheid van de daders is man, en het overgrote deel van de slachtoffers is vrouwelijk.

Verder zijn er natuurlijk slachtoffers die bv door hun leeftijd (kind, of (veel) jonger dan de dader) hun functiebeperking, of hun afhankelijkheidsrelatie meer kans hebben om lastig gevallen te worden.

Bij deze studiedagen kwamen dergelijke aspecten nauwelijks tot niet aan de orde. Er waren veel mensen die 'iets' doen aan het beleid tav grensoverschrijdend gedrag, maar het leken vaak 'hapsnap' activiteiten zonder veel samenhang, en dan ook nog zonder veel uitstraling naar buiten. Het bleef vaak steken in op zich niet verkeerde aanbevelingen, maar ZONDER een grondige analyse van de data, die tot een veel beter beleid had kunnen leiden. Ik begrijp best dat men bang is om daders tegen het hoofd te storten, daders die, statistisch gezien, ook zeker bij dergelijke bijeenkomsten aanwezig zullen zijn geweest. Bovendien is er door de introductie van LHBTIQA+ beleid, een beleid ontstaan dat ronduit vijandig is voor vrouwenrechten, en voor de 'safeguarding' van kinderen. 'Safeguarding' is de term die Tinne Vertommen laatst hanteerde op de studiedag van het Centrum Veilige Sport Nederland omdat die meeromvattend is dan preventie. Gezien het feit dat één op de zeven

kinderen in sport te maken heeft met grensoverschrijdend gedrag, had ik verwacht dat dit een thema zou zijn dat veel aandacht zou krijgen, maar dat bleek niet het geval te zijn. 1)

Bij de NOC*NSF studiedag over inclusie van LHBTIQA+ personen in sport (18 juni 2025) was de situatie nog erger 2). Hier ging het niet meer om verzwijgen of verdoezelen, maar om het foutief voorstellen van data wb de verschillen tussen mannen en vrouwen, en hun effect op sport. Dat gebeurde zowel in de keynote speech van Agnes Elling van het Mulierinstituut als in de workshops die er gegeven werden. Er werd niet gesproken over bv een belangrijk artikel dat in de aanloop van de laatste Olympische Spelen is verschenen van Tommy Lundberg e.a. 3), waarin het belang van sekse voor sport werd besproken. Tijdens deze spelen werd er door mannen met een DSD (Khelif en Lin) gebokst tegen vrouwen, terwijl de stootkracht van mannen 260% is van die van vrouwen. Het is dus oneerlijk en zelfs zeer gevaarlijk. We weten dat vrouwelijke topsporters al decennia aandringen op een seksetest voor vrouwelijke atleten. Zoals Linda Blade beschrijft is de situatie er voor vrouwelijke atleten zelfs op achteruitgegaan, nu er minder regels zijn voor deelname aan vrouwensport dan enkele jaren of tientallen jaren geleden.4)

Bovendien werd er in voorbeelden in de workshops onbekommerd gesproken over de sociale transitie van jonge sporters die zich als 'trans' identificeren op de sportclub. Dit terwijl dat een interventie is die absoluut níet thuishoort op een sportclub (of op een school), hoe goed de intenties ook zijn. Sociale transitie is de eerste en belangrijke stap die ervoor zorgt dat kinderen ipv slechts te experimenteren met identiteiten (zoals gebruikelijk is in de periode van ca. 10 tot 20 jaar), zich te snel vastpinnen, of worden vastgepind op een 'identiteit' die hen leidt naar een medisch traject waardoor ze levenslang patiënt zullen zijn, en zelfs een kortere levensverwachting zullen hebben. Goede bedoelingen zijn helaas niet genoeg. De CassReview geeft daar informatie over 5)

NOC*NSF heeft al eerder laten merken dat eerlijke sport en veiligheid in sport - voor vrouwen althans - minder belangrijk wordt gevonden dan de gevoelens van mannen met een DSD of met een 'genderidentiteit' in de sport. We zien dat o.a. in de 'handreiking gender- en seksediverse personen' in de sport, een op ideologie gebaseerd document dat gebruik maakt van gecherrypickte informatie en dat de positie van vrouwen en meisjes systematisch onderbelicht 6). NOC*NSF heeft eigenlijk de verantwoordelijkheid voor beleid op dit terrein bij de nationale sportbonden neergelegd, zonder die informatie die nodig is om een juiste afweging van belangen te maken.

Dan zie je dat nationale sportbonden zeer discutabele keuzes maken, gezien alle data wb sekse en sport: nog onlangs besloot Rugby Nederland om af te wijken van het (door wetenschapper Ross Tucker) goed onderbouwde beleid van de internationale bond (World Rugby). De Nederlandse bond vond het geen punt om de winkansen en de gezondheid van alle vrouwelijke sporters op te offeren aan de inclusie en diversiteit door een kleine groep

mannen in de vrouwencompetitie toe te laten. En dat terwijl er afgelopen seizoen vier rode kaarten voor één zich als 'trans'identificerende man, die ook nog eens Elena King een ernstige blessure toebracht, toch een teken aan de wand had kunnen zijn. Maar ideologie bleek hier weer sterker dan wetenschappelijke inzichten 7).

Gezien het feit dat vrouwen nog steeds ondervertegenwoordigd zijn in bestuursfuncties in sportorganisaties, nog steeds minder faciliteiten en zelfs bij beter prestaties een mindere beloning krijgen (denk aan de hockeyvrouwen) is het belangrijk om bij het streven naar een integere sport aandacht te besteden aan de positie van vrouwen en meisjes.

Reem Alsalem, VN deskundige op het gebied van geweld tegen vrouwen en meisjes, schreef onlangs een nota over sex-based violence in sports, waarin ze ook dergelijke factoren benoemt 8). Een nota waarvan ik weinig tot niets terug zie in het beleid of zelfs maar in de intenties van Nederlandse sportorganisaties.

Deze situatie waarin vrouwen en meisjes geen bescherming krijgen van de overkoepelende sportorganisaties maakte dat ik hoopte op een stevig wetsvoorstel dat de sportbonden minder ruimte zou laten om door te gaan met het, ongetwijfeld onbedoeld, maar wel degelijk vrouwonvriendelijke beleid dat geen recht doet aan de belangen van vrouwen en meisjes, en overigens ook niet aan de belangen van jongens die toch ook slachtoffer zijn van seksuele en andere intimidatie.

Mijn hoop was dat in het wetsvoorstel 'Integere Sport' wél man en paard, of in elk geval toch man en vrouw, en ook kind, werden benoemd en beschreven. Want als daarin wel feiten zouden worden benoemd, bv over 'mannelijk voordeel' in sport, en hoe dat nooit ongedaan gemaakt kan worden, en over het totaal verschillende effect van zich als trans identificerende personen op de mannensport en de vrouwensport - terwijl de vrouwensport al zo op achterstand staat, dan zou dáár in elk geval een kader liggen waar vrouwen en meisjes zich op kunnen beroepen. Helaas blijkt nu dat de wet een lege huls is en dat er totaal geen zicht is op de manier waarop deze wet uit gaat pakken.

Zowel NOC*NSF als Centrum Veilige Sport hebben een ideologische insteek die hen wervan weerhoudt om eerlijk en open te kijken naar integere sport. We weten dat het verschil tussen mannen en vrouwen in sport ontzaglijk groot is. Juist dmv een goede wet zouden de rechten van vrouwen en meisjes beschermd kunnen worden aan banden zou kunnen worden gelegd.

Het is hoog tijd voor een beleid dat wel recht doet aan eerlijkheid en veiligheid voor vrouwen en meisjes. Dat kan door bv het eerder genoemde artikel van Tommy Lundberg e.a. in het wetsvoorstel op te nemen. Er ligt dan in elke geval een kader vast waar de

normen en waarden, en de te hanteren middelen, duidelijk zijn. Alleen dan is een praktijk van 'integere sport' dat werkelijk inhoudt heeft, überhaupt mogelijk.

1. <https://www.slachtofferhulp.nl/nieuws-overzicht/2025/de-pupil/>
2. 'Onze club is van iedereen' <https://nocnsf.nl/diversiteit-en-inclusie/onze-club-is-van-iedereen/bijeenkomst-onze-sport-is-van-iedereen-inclusie-en-acceptatie-van-lhbtqiaplus-sporters#:~:text=NOC%20ANSF%20organiseert%20op%20woensdag%2018%20juni%20een%20inspirerende,voor%20degenen%20die%20zich%20hierin%20verder%20willen%20verdiepen.>
3. Tommy Lundberg e.a.: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/sms.14581>
4. Linda Blade over seksetesten: <https://substack.com/home/post/p-137391947>
5. CassReview: <https://webarchive.nationalarchives.gov.uk/ukgwa/20250310143933/https://cass.independent-review.uk/home/publications/final-report/>
6. https://nocnsf.nl/media/6903/handreiking_genderensekseindesport_online.pdf
7. Elena King: <https://archive.is/KtQgv>
8. <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2024/10/un-expert-calls-equality-and-stronger-protections-women-and-girls-sports>